

**treballam per una
mallorca millor**

treballam per una mallorca

1- Política educativa

1.1. L'educació com a pilar bàsic de la societat. L'educació és un dret personal però també una necessitat social per a aconseguir un país cohesionat i amb futur que, partint del respecte per les noves formes culturals que arriben amb la immigració i la globalització, conservi els trets històrics i culturals de Mallorca i de les Balears. El PSM entén l'educació com un instrument de progrés i riquesa i un procés que serveix a les persones per viure i conviure en la societat actual i la futura, que ens proporciona eines per a exercir els drets i els deures en el si d'una ciutadania democràtica, per a adaptar-nos als canvis (socials, econòmics, tecnològics,...), per a generar una convivència basada en el respecte i la participació, per a afavorir el canvi social i la disminució de les desigualtats, i per a entendre i transformar la societat.

1.2. El PSM garanteix una política educativa valenta i participativa. El PSM va treballar durant la legislatura del 1999-2003 en les àrees educatives del govern autonòmic, pocs mesos després d'assumir les competències com a comunitat autònoma, unes competències molt mal dotades per part de l'estat. Malgrat això, la seva tasca va suposar un impuls a una educació arrelada a la societat, a augmentar el protagonisme dels principals agents educatius que varen ser escoltats i atesos sempre en primera instància i a la creació de més infraestructures educatives. Es va crear normativa pròpia, des d'una perspectiva de país i des de la coherència de principis pedagògics avançats. Durant aquesta legislatura el Bloc ha treballat des de la Direcció General d'Innovació i Formació del Professorat, primer des d'un equip ERC-PSM i des del 2010 només PSM, dins una conselleria encapçalada pel PSOE, organització que no sempre ha facilitat la realització i l'impuls necessari dels àmbits de gestió. Consideram que el PSOE no ha sabut gestionar de manera eficient els pressuposts educatius ni els àmbits de gestió i que no ha estat capaç de marcar una línia de política educativa clara i contextualitzada a les Illes Balears, des d'una gestió poc valenta en relació a l'ensenyament en llengua catalana o als processos igualitaris d'escolarització, entre d'altres; i que, en general, fa una no-política subsidiària dels grans projectes mediàtics llançats des del Ministeri d'Educació, amb poca participació de la pròpia comunitat educativa que hauria de poder decidir com i quan és adequat aplicar aquests projectes. La Direcció General d'Innovació i Formació del Professorat va néixer despullada d'aspectes d'innovació educativa que li serien propis com poden ser els programes internacionals, les TIC educatives, l'Institut per a la convivència i l'èxit escolar o l'Institut per a la Primera Infància, entre d'altres. Aquestes àrees s'han anat gestionant, a vegades des de la deriva organitzativa, des d'equips d'altres direccions generals del PSOE, i així ha anat augmentant la dificultat de gestió i la manca de coherència que s'ha fet visible des dels centres educatius i el sector del professorat. Malgrat això, l'equip del PSM ha reprès alguns dels projectes de la legislatura del 2003 i els ha perfilat de nou: l'equip d'atenció a l'alumnat nouvingut de secundària, els mediadors interculturals a les oficines d'escolarització, un nou mapa d'atenció dels equips d'orientació escolar, la planificació de la formació del professorat amb una major incidència en la formació en centres escolars i la creació de xarxes de formació entre iguals, la formació de formadors, la millora de les infraestructures dels centres del professorat, els programes d'innovació amb els centres educatius i els intercanvis d'alumnes entre les illes, entre d'altres, a més d'actualitzar la normativa de referència dels seus àmbits de gestió.

1.3. El català com a llengua de progrés. La llengua catalana és una eina imprescindible per a garantir la cohesió social, per això, dins l'objectiu general de normalitzar la llengua catalana dins la societat illenca, el català ha de ser la llengua

d'ús i d'ensenyament. Cal tenir present que l'aprenentatge de la llengua catalana és sinònim d'èxit escolar ja que un alt percentatge de l'alumnat que accedeixen a estudis superiors són competents en les dues llengües. Per això ha de ser la llengua amb què es vehiculin els ensenyaments, les activitats extraescolars i els serveis complementaris, ha de ser la llengua per defecte de les relacions internes i externes dels centres escolars.

1.4. Educació tota la vida. Aprendre a aprendre. El sistema educatiu no només ha de donar respostes a les necessitats i mancances de les etapes de l'ensenyament obligatori i reglat, impulsant programes i cursos de formació que contribueixin al desenvolupament de la societat i preparin l'alumnat per a integrar-se dins un món laboral molt competitiu, sinó que és més necessari que mai garantir també l'oferta abans i després del del període obligatori. El propi sistema ha de preveure les necessitats i posar a disposició de la societat una oferta variada de formació per a adults tant per adaptar-se als canvis socials i personals sense traumes. Pel que fa a l'etapa preobligatòria, aquesta legislatura s'ha donat una passa important en l'educació 0-3 que cal continuar i refermar tenint present que és una etapa educativa en si mateixa.

1.5. Educació per a la diversitat i la cohesió social. La diversitat de l'alumnat actual, per característiques personals, socials o de procedència, fan que la resposta estructural del sistema educatiu a les seves necessitats i a les de la societat, sigui el gran repte del sistema educatiu. Però educar en la diversitat no és tasca fàcil i ha de ser una responsabilitat compartida per tots els sectors de la comunitat educativa, amb la col·laboració i coordinació de tots els organismes de l'Administració que tenen competència en la infància i l'adolescència.

1.6. Cap a un model d'èxit escolar. Els temps actuals requereixen una actualització de les metodologies educatives i de l'organització escolar, l'augment de la participació de les famílies i de l'entorn i una formació del professorat sòlida. La fita de l'assoliment de les competències bàsiques no pot deslligar-se de la necessitat d'aprendre a aprendre, d'aprendre a treballar en equip, d'aprendre a resoldre conflictes i de ser competents en l'ús de les tecnologies i en llengües estrangeres.

1.7. Finançament per una educació de qualitat. Les actuacions, necessitats i mesures que cal impulsar per a garantir que l'educació sigui realment l'instrument de creixement personal i social que defensam, requereixen un finançament coherent, una gestió econòmica responsable i adequat a les necessitats i objectius a llarg termini. Si volem que l'educació sigui una forma d'assegurar el futur de la nostra societat, hem de poder destinar els recursos que siguin imprescindibles tenint present la responsabilitat en la gestió dels doblers públics com element de respecte vers a la ciutadania.

1.8. Educació El debat sobre el model universitari. El debat sobre el model universitari avui dia va molt més enllà dels simples posicionaments Bolonya sí/Bolonya no. El que ha posat de manifest la transformació del model universitari que ha posat sobre la taula el Procés de Bolonya és el canvi de paradigma social que es va produint dins el sistema econòmic liberal des de principis dels anys 80 i que acaba de culminar amb l'establiment de l'Espai Europeu d'Educació Superior (EEES).

1.9. La universitat de 1945 a 1981: la funció social. Parlar d'educació avui dia és parlar de doblers. A més, de molts de doblers. L'evolució del capitalisme post - crisis

del 1929 establí un model econòmic basat en la demanda i en l'ocupació de tots els mitjans de producció com a mode d'augmentar la productivitat. Aquest model s'establí sota el paraigua político-ideològic de la socialdemocràcia i configurà l'Estat del Benestar. El model socialdemòcrata estableix una separació estricta entre els recursos que són competència dels poders públics (ja que es considera que l'interès general és el que ha de regir la prestació d'aquests serveis: energia, aigua, seguretat, sanitat, educació, transports, etc.) i els que formaven "el mercat" (la resta). La Universitat formava part del sector públic.

1.10. La universitat de 1981 fins ara: la funció mercantil. El Procés de Bolonya suposa la darrera passa en la implementació dels nous valors liberals en el sector públic i del canvi de paradigma del sistema: d'un sistema basat en la puntualitat i l'obediència fordista que reforçava la cohesió social, el servei públic, la generalitat, la universalitat, la igualtat d'oportunitats, etc.; ara es camina cap a eficiència, competència, rentabilitat, competitivitat, etc., principis que fa estona regeixen la prestació de serveis, entre ells l'educació. Aquest objectiu surt explícitament mencionat a l'Acord General de Comerç de Serveis (ACGS) de l'Organització Mundial de Comerç. El procés pretén crear un Espai Europeu d'Educació Superior en el que les titulacions puguin ser reconegudes a qualsevol país i es millori la mobilitat. Per aconseguir-ho, es pren com a exemple a seguir el model anglo-saxó, on les carreres s'estructuren en tres cicles: grau, màster i doctorat.

1.11. Les crítiques al nou model. "Mercantilització de l'educació superior": s'hi troben diverses crítiques sobre la política educativa superior, com al finançament universitari, l'augment dels preus de les matrícules, els criteris mercantils-empresarials a la gestió pública, i el mecenatge. "Elitització de l'ensenyament superior": on s'han englobat les crítiques relacionades amb una progressiva impossibilitat de persones provinents

de les capes humils i treballadores de la població d'accedir a una educació superior, concretament la política de beques i subvencions, la conciliació de la vida estudiantil i laboral, i la devaluació de la consideració social dels graus respecte a llicenciatures/diplomatures. "Nou mètode pedagògic": L'objectiu principal dels nous plans d'estudi ha estat eliminar la major quantitat possible de matèries teòriques o de marcs generals dels seus continguts, amb la intenció de convertir l'adquisició de coneixements tècnics més enllà d'estructures mentals sòlides i consolidades. El grau és ara un sistema de formació de professionals tècnics superiors. Els coneixements teòrics que permeten a qualsevol disciplina acadèmica dominar la comprensió, l'estructura i el sentit sistèmic de la matèria s'estan reservant massivament pels postgraus, d'accés econòmic més restringit i exclusiu. És obvi que aquest canvi metodològic ve determinat per la necessària evolució de la producció capitalista dins la concepció neoliberal. Ja no necessiten joves puntuals i obedients, ara es vol que aprenguin a fer coses concretes d'alt valor i que estiguin acostumats a uns jorns laborals elevats.

1.12. La proposta del PSM. La postura que una esquerra moderna conscient hauria d'adoptar envers tots aquests canvis es dirigeix cap a la denúncia de la situació i proposta d'un model universitari públic alternatiu. Cal construir, si escau, una universitat "model" i estudiar la viabilitat de posar-la en pràctica (si una idea o proposta funciona o no, es demostra a la pràctica). S'ha d'identificar i actuar contra els responsables de cada una d'aquestes situacions a nivell internacional, nacional, regional o local. Per últim, és imprescindible corregir la situació dins els àmbits d'influència i competència sobre la matèria de que disposi el partit. El

menyspreu que les directives europees demostren que la formació universitària ha de ser en solfa, no pot ser que el món hagi viscut una de les pitjors catàstrofes econòmiques dels darrers segles per el triomf d'un model neocon, i ara traslladem un ideal semblant als fonaments de la nostra societat, l'educació a tots els seus nivells és la base a sobre la qual se sustenta qualsevol societat, i l'exigència dels responsables de la mateixa marca el futur de les properes generacions.

2- Cultura

2.1. Fent feina per la cultura. El PSM ha exercit amb responsabilitat i creativitat la gestió cultural en diverses institucions. A uns quants municipis, els regidors del PSM han exercit amb bons resultats com a responsables de la cultura municipal (sa Pobla, Campos, Campanet, Petra, ses Salines i Pollença durant dos anys). Cas a part, per la seva dimensió i repercussió és el de Palma, on s'ha duit a terme una tasca de dinamització en tots els camps (arts plàstiques i visuals, literatura, música, teatre...), de creació d'infraestructures (biblioteques noves, Teatre Mar i Terra com a centre de cultura popular i escola de teatre, Teatre de Son Cladera per a la banda de música, quarter d'Intendència com a centre de creació artística) i de participació (consell municipal de cultura). Des del Consell de Mallorca, amb el Departament de Cultura i Patrimoni s'han impulsat polítiques de proximitat, de difusió i de suport a la creació; també s'han promogut la consolidació d'estructures culturals (Teatre Principal, Fundació Toni Catany, monestir de Bellpuig, Cases Museu dedicades a escriptors, Capella de la Misericòrdia, centres culturals a la part forana...) i el desplegament normatiu de les lleis bàsiques en matèria cultural (arxius, biblioteques i museus). Especial relleu mereix la tasca del Teatre Principal, referent inqüestionable de la política teatral després de la seva reobertura el 2007 com a centre de creació, de producció i de programació. Tot això s'ha fet malgrat la crisi econòmica i les dificultats polítiques del moment.

2.2. Impulsar la nostra política cultural. La política cultural que impulsa el PSM des de les institucions de govern és alhora realista i imaginativa. És imprescindible i irrenunciable que el PSM faci seva una voluntat clara i contundent de desplegar una política cultural ambiciosa i a l'alçada de les necessitats de les persones i de la societat. La cultura és l'element clau per fer persones més lliures, per aconseguir una societat equilibrada i justa, i per construir una nació amb voluntat d'esdevenir sobirana d'ella mateixa. El PSM no pot renunciar a aquestes aspiracions i, per tant, a fer feina amb totes les seves forces i amb totes les idees i voluntats posades al servei d'aquest objectiu, des d'una posició inequívocament democràtica i en diàleg amb els protagonistes culturals (creadors, difusors, gestors...). En aquest sentit, cal impulsar les polítiques constructores de la indústria cultural que necessita el país. També cal mantenir relació intensa amb les entitats que treballen en el camp del voluntariat cultural i cívic. La política cultural del PSM ha de passar per mantenir aquell patrimoni d'arrel tradicional que tengui garanties i valors dignes de perdurar, amb les manifestacions més avançades i creatives.

2.3. Propostes concretes de treball. Primerament, cal desplegar la legislació sobre les grans estructures culturals (biblioteques, museus i arxius) i potenciar-ne la millora d'instal·lacions i serveis, així com elaborar plans estratègics per a cada sector que contemplin la recollida i salvaguarda de patrimoni, la investigació i la difusió, obertes a l'ús de noves tecnologies i mitjans tècnics. És fonamental el treball en xarxa en cada

un dels àmbits de biblioteques, museus i arxius, a fi d'arribar a tota la geografia insular. Cal impulsar les grans institucions culturals de país (Teatre Principal, Orquestra Simfònica, Museu de Mallorca i altres museus de necessària creació, Museu d'Art Contemporani Es Baluard, Filmoteca i Arxiu del So i la Imatge, Centre de Cultura Popular) i projectar-les cap a tota la geografia insular, tot i tenint cura dels espais públics de la cultura (la Llonja, la Misericòrdia, Fundació Pilar Juncosa i Joan Miró de Palma, Bellpuig d'Artà, runes de Pollentia a Alcúdia, Castells d'Alaró i Santueri, monuments i espais arqueològics). Ha estat una gran feina però cal incidir en l'elaboració, des de la participació, de plans estratègics i d'actuació en els diversos àmbits de la cultura (edició i foment de les lletres, arts plàstiques, creació i difusió cultural, arts dramàtiques, cultura d'arrel tradicional, còmic i historieta gràfica, nous formats artístics i ús de noves tecnologies). Per últim, però no menys important, cal potenciar la projecció internacional de la nostra cultura, inclòs l'àmbit espanyol, tot mantenint relacions intenses amb la resta d'illes Balears i dels Països Catalans.

2.4. Arrelats al passat per assegurar un bon futur. El Patrimoni de Mallorca ve regulat per la LLei 12/98 i el Decret d'intervencions arqueològiques de l'any 2000. Parlam de patrimoni cultural, com a nova denominació del que fins ara havia estat el patrimoni històric. El patrimoni immaterial, agafa cada cop més rellevància a nivell internacional. L'Estat Espanyol assumeix des de el 2006 la convenció de la UNESCO, sobre el patrimoni immaterial. La política patrimonial passa no només per garantir la preservació de l'espai identitari conformat pels elements materials, el paisatge, immaterials (la tradició i la festa), sinó que passa per aconseguir que la ciutadania assumeixi com a pròpies i necessàries. Fa falta, un compromís clar en un moment en que l'economia ho és tot, el Patrimoni Cultural, adquireix una importància rellevant. Els darrers estudis fets en al matèria, demostren la gran rendibilitat que en la economia en general i local (municipis) es pot arribar aconseguir amb una bona gestió del patrimoni històric-cultural.

2.5. Donar valor al patrimoni. A tot això se li ha de sumar a la rendibilitat en matèria turística que pot suposar una gestió correcta del patrimoni. Les dades del Estat Espanyol del 2004 (que són les darreres que s'han fet públiques) demostren que el patrimoni cultural va generar 2500 milions d'euros, davant els 1900 milions d'euros de despesa. Es dedueix idó, que l'aportació del turisme cultural a la economia, està molt per damunt del esforç que les respectives administracions realitzen en la conservació i posada en valor del seu patrimoni cultural. Vol dir això, que tenim davant nosaltres una eina de generar recursos econòmics, que en aquests moments no és té suficientment en compte per part de les administracions. La conservació del patrimoni han de constituir un important element de dinamització econòmica. Les Balears gastaren 6,07 milions d'euros en preservació del patrimoni l'any 2004, essent això només un 0.33% de la despesa en relació a la despesa pública total. Aquesta despesa correspondria a uns ingressos de 8 milions d'euros. Així, la rendibilitat va ser del 130%, una mostra que les inversions en patrimoni són apostes de futur, per això, la posada en marxa de la taxa de retorn suposa no només una aposta per retornar als habitants de les Illes, part d'allò que la activitat turística els ha pres al llarg del segle XX, també és, malgrat no agradi a alguns, la forma més intel·ligent de redreçar el model turístic agònic que a dia d'avui patim, cap a un altre de nou, amb èxit i possibilitats de marcar un nou paradigma a nivell mundial.

3- Política lingüística

3.1. Una llengua en procés de normalització. En l'actualitat, la situació de la llengua pròpia de Mallorca no és l'òptima. Es treballa perquè el català sigui la llengua de cohesió en una societat de cada dia més multicultural i plurilingüe. La llei de normalització lingüística de les Illes Balears va néixer del consens de tots els grups parlamentaris i va permetre iniciar una tasca de recobriment de les dues llengües oficials a l'arxipèlag. Tot i això, el camí que ha de recórrer el català perquè arribi als nivells d'ús desitjables encara és llarg i s'ha d'implicar tota la societat. La llei de normalització lingüística de 1986, del Decret 100/1990 o el Decret de Mínims, de 1997 necessiten ser actualitzats. Ara bé, l'efecte de "tocar" aquesta normativa pot ser contraproduent perquè els partits majoritaris, espanyolistes d'arrel, podrien aprofitar per rebaixar els nivells d'exigència de català per complaure els segments que contribueixen més a exaltar el nacionalisme espanyolista. No cal dir que els conflictes de drets lingüístics es reproduïen habitualment i que costa fer respectar el dret a parlar en català fins i tot a dins la mateixa Administració. Els ciutadans i ciutadanes de les Illes Balears tenen el dret a utilitzar la llengua catalana en tots els àmbits de la seva vida quotidiana. Es tracta d'un dret que no pot ser menystingut pels poders públics els quals han d'afavorir les condicions per a l'exercici del dret i han d'eliminar els obstacles que en dificultin l'ús en qualsevol moment. El futur de la nostra llengua depèn de la possibilitat de poder-la utilitzar sense restriccions. Això exigeix al govern fer servir la llengua pròpia amb criteri de prioritat que aquest ha de gaudir dins el nostre territori. El PSM-EN afirmam que la política lingüística ha de ser entesa com una forma d'intervenció transversal, ja que el fet lingüístic és present en tots els àmbits de la vida social. I, que aquesta es doti de recursos suficients per fer possible una política intercultural pròpia que faciliti aquest accés de tots els ciutadans al català com a llengua comuna, de relació i de cohesió social. A més, consideram que aquesta política transversal ha de dependre del departament que millor pugui garantir aquesta transversalitat.

3.2. Un nou model de normalització. El procés de normalització lingüística iniciat els darrers anys a les Illes Balears té com a objectiu restituir al català els usos socials que li pertocuen com a llengua pròpia de la nostra comunitat. Tot i que, avui dia, quan encara no s'ha assolit l'objectiu esmentat, les característiques que conformen la societat actual atorguen una nova dimensió al procés de normalització lingüística. Per això, es fa més necessari que mai la implicació clara i decidida de tots els sectors socials, i en especial de les institucions públiques, a les quals els correspon per mandat legal i per responsabilitat lògica derivada de les seves funcions dins la societat. Una de les fites d'aquesta legislatura és l'aprovació pel Consell Social de la Llengua Catalana del primer Pla General de Normalització Lingüística que ha tingut la CAIB. Es tracta d'un full de ruta pautat i consensuat, però alhora obert, flexible i adaptable a les circumstàncies de la societat illenca que té com a objectiu final clar la normalització de l'ús del coneixement de la llengua catalana a les Illes Balears. El Consell Social de la Llengua Catalana aprovà aquest pla perquè fos presentat davant el Govern com a marc d'actuació dels poders públics de la comunitat; també com a guia d'altres organitzacions socials i com a horitzó cap a on encaminar les polítiques institucionals, articulades de forma transversal. Doncs bé, un projecte tan important, aprovat per la societat civil, encara no ha pogut arribar al si de l'Administració, com tampoc no hi ha hagut intenció de reunir la Comissió Interdepartamental de Política Lingüística del Govern. En aquests moments, és imprescindible que el Govern de les Illes Balears en el seu conjunt, s'impliqui i assumeixi com una prioritat l'aprovació i execució del Pla General de Normalització Lingüística.

3.3. Feina feta per la llengua. Som conscients que les mesures que s'han duit a terme, malgrat l'esforç humà que s'hi dedica, resulten encara insuficients per capgirar el procés de substitució lingüística ja que són molts els entrebancs. Per aquest motiu és necessari que l'increment de les mesures i les actuacions a favor de la nostra llengua tenguin el suport de totes les institucions i de tota la societat. El PSM ha fet feina al capdavant de la Direcció General de Política Lingüística del Govern, del Consell i de l'Ajuntament de Palma però dins un govern que no sempre ha facilitat la tasca ni ha permès impulsar com calia els projectes que s'havien de fer. En general, la política del PSOE en matèria de cultura i llengua ha estat deficitària i poc clara, i amb tendència a interferir en l'àrea que gestionava el PSM. Més enllà d'aquestes dificultats, però, s'ha treballat pel foment de la integració i la convivència dels nouvinguts i per fer créixer l'autoestima dels catalanoparlants, amb actuacions d'èxit com, per exemple, la creació d'una xarxa social de dinamitzadors impulsada per la Regidoria de Cultura i Joventut de l'Ajuntament de Palma, les ajudes de dinamització lingüística per als municipis tant del Consell com del Govern. Des de totes aquestes institucions, dirigides pel PSM, s'ha intentat marcar un canvi en la forma de tractar la política lingüística. Des de la DGPL es treballa en el Decret sobre avaluació i certificació de coneixements de català, que marcarà l'adaptació al Marc Comú Europeu de Referència. També es treballa en l'ordre d'equivalències.

3.4. Llengua i cohesió social. El PSM-EN considera que les Administracions Públiques han de prendre les mesures necessàries perquè el català, com a llengua pròpia de les Illes Balears, esdevingui la llengua d'acollida i de cohesió social entre la població resident a les Illes Balears. Durant aquests darrers tres anys, a causa de complexitat de la situació actual i l'estat d'urgència en què es troba la llengua catalana, s'han prioritzat les actuacions de dinamització lingüística als municipis i també entre associacions i sindicats, especialment les destinades a programes d'acolliment lingüístic i de cohesió social. Els principals objectius han estat consolidar i expandir actituds favorables a la integració lingüística entre la població immigrada i la població autòctona, fomentar el coneixement i l'ús de la llengua catalana entre la població immigrada, assegurar l'existència d'ofertes d'aprenentatge lingüístic adequades i suficients per a la població adulta nouvinguda, i, finalment, impulsar la coordinació entre els municipis de Mallorca i oferir-los ajudes o activitats específiques d'acollida lingüística. Unes actuacions clares en aquest sentit han estat la posada en marxa del Projecte D de l'Ajuntament de Palma i del Projecte d'Acolliment Lingüístic i Cultural del Consell de Mallorca, amb la intenció de començar a posar els fonaments per arribar a fer de la llengua i la cultura catalanes el vehicle d'integració i de cohesió social de la població nouvinguda de Mallorca. El més important d'aquests projectes és que s'ha començat a treballar per promoure un canvi en les dinàmiques que s'estableixen en els processos d'acollida de la població nouvinguda. A més, s'ha fet una especial incidència en la formació de treballadors amb l'intent d'ajudar a aquest col·lectiu a fer que puguin desenvolupar la seva tasca diària amb els nouvinguts amb el català com a llengua i eix vertebrador de cohesió social.

3.5. La llengua, tasca de totes les institucions. Des del PSM, s'ha impulsat la coordinació entre els municipis i les institucions supramunicipals, establint una línia d'ajudes per a dinamització lingüística per als ajuntaments. Aquesta coordinació s'ha visualitzat principalment entre Govern, Consell i Ajuntament de Palma. S'han organitzat unes activitats específiques d'acollida lingüística als diferents municipis (tallers d'actituds lingüístiques, tallers de cohesió social per a joves i població adulta, tallers de català per a l'atenció de persones en situació de dependència, colònies lingüístiques, edició de material didàctic, etc.), incrementant en la majoria dels casos

el suport econòmic a les fundacions o entitats que tenen per finalitat fomentar el coneixement, l'ús i la divulgació de la llengua catalana i de la cultura de les illes Balears (OCB, Joves de Mallorca per la Llengua, Paraula, etc.). A més, s'ha reforçat les convocatòries de subvencions a empreses privades que fan servir la llengua catalana en les seves activitats amb una sèrie d'actuacions de dinamització de la llengua catalana en el sector de la restauració i del comerç. Per al 2010, l'objectiu principal és continuar treballant per la integració dels ciutadans nous amb projectes destinats a aquest col·lectiu i donar continuïtat als projectes iniciats aquesta legislatura. Per altra part, el PSM-EN exigeix l'oficialitat de català a la Unió Europea i a tots els òrgans generals de l'Estat espanyol com també defensam el reconeixement de la realitat plurilingüe de l'Estat. Cal ressenyar, amb aquest sentit, que des del Govern s'ha fet molt d'esment en la necessitat de que l'estat espanyol visualitzi, en les seves accions, la riquesa lingüística i cultural, tal i com esmenta la Constitució Espanyola. Així mateix, les Illes Balears es varen afegir al protocol en matèria de política lingüística signat pels governs de Galícia, País Basc i Catalunya. Amb aquest sentit, s'ha de destacar la tasca feta pel senador per les Illes Balears, Pere Sampol, que ha impulsat la defensa del català des de la cambra de representació territorial.

4- Joventut

4.1. Un sector social imprescindible per garantir el futur. Moltes de les dificultats a les que es troben els joves de les Illes Balears repercuteixen greument en tota la societat. Bona mostra d'això és la possibilitat de retardar la jubilació, ja que aquest fet ve donat, en gran mesura, en el retard a la incorporació dels joves al mercat laboral i la situació en que aquests s'incorporen. Durant aquests anys el PSM i els JEN-PSM hem apostat fortament per una política de joventut basada en la participació. Els poders públics han d'assolir un marc d'actuació on els joves es puguin desenvolupar plenament. Si entenem la joventut com un període on es formen aspectes vitals de la vida de qualsevol persona, cal enfocar les actuacions a crear un escenari on els joves es puguin formar i desenvolupar personalment.

4.2. Joves i treball. Tampoc cal oblidar la importància que han adquirit les polítiques d'ocupació i habitatge, principal preocupació dels joves, Cal facilitar el desenvolupament personal dels joves amb vertaderes polítiques integradores que assegurin el lliure desenvolupament en criteris d'igualtat i justícia per a tothom, especialment als camps de la formació, la ocupació i l'habitatge, amb un sistema on la formació no ha estat el pilar bàsic per a l'ocupació, però ara sembla que serà una peça clau i on l'habitatge ha deixat de ser un dret per convertir-se en una inversió.

4.3. La participació, clau de la integració. Cal promoure la participació juvenil, ja sigui des del moviment associatiu, els òrgans de representació (CJIB) o noves formes de participació social. Entenem que la participació és l'eina clau per al desenvolupament social. Els joves són participatius i creatius, i històricament han marcat els grans canvis que ha viscut qualsevol societat. S'ha de tenir en compte, però, que els canals de participació dels joves no sempre són els establerts institucionalment, per això cal habilitar les eines de participació necessàries per enriquir la societat amb la participació als organismes de decisió dels joves.

4.4. Accés a l'habitatge. L'accés a l'habitatge és un dret fonamental, però cal observar que es refereix a l'accés a l'habitatge, no a la propietat de l'habitatge. Aquest matís és fonamental ja que cal revisar radicalment les polítiques públiques

d'habitatge impulsades per totes les administracions públiques de qualsevol color polític. Aquestes polítiques han dedicat la majoria de recursos a fomentar habitatges de protecció oficial en règim de propietat. Durant anys s'han injectat importants recursos públics a subvencionar l'adquisició d'habitatges, ja sigui mitjançant subvencions directes o amb desgravacions en l'Impost de la Renda, les quals han contribuït a fomentar la bombolla immobiliària i a hipotecar una generació de per vida. Per a més inri, aquesta colossal despesa pública ni tan sols serví per abaratir el preu dels habitatges, més al contrari, contribuí a l'especulació immobiliària. A més, cal qüestionar el caràcter social d'aquests ajuts públics quan es subvenciona una propietat de per vida, encara que els beneficiaris millorin el seu estatus social al poc temps d'adquirir-la. I cal qüestionar si realment és progressista fomentar el culte a la propietat privada en un bé considerat fonamental. El PSM, per tant, proposa un gir de 180 graus en les polítiques públiques d'accés a l'habitatge, les quals s'han de dirigir íntegrament a fomentar el règim de lloguer. Quan a l'Estat espanyol es calcula que existeix un excedent de més de 800.000 habitatges, és absurd que les administracions públiques segueixin consumint territori edificant nous habitatges. Els recursos s'han de destinar a adquirir habitatges ja construïts o en construcció per introduir-los en el mercat de lloguer, destinats a aquelles persones que realment no tenen poder adquisitiu per adquirir o llogar un habitatge. Només així es garanteix la concessió de que els recursos públics es destinen a aquelles persones que realment els necessiten, es pot arribar a més beneficiaris, es pot regular la progressivitat dels ajuts segons les necessitats reals i, fins i tot, es poden alliberar recursos per destinar-los a incentivar la rehabilitació fomentant la reconversió del sector de la construcció.

5- Salut

5.1. Assegurar la qualitat de vida. La salut és un dret fonamental de les persones i un pilar bàsic de la qualitat de vida dels ciutadans en particular i de la societat en general. Per això, el sector sanitari públic no pot ser considerat solament com un sector de despesa, sinó com un element positiu de l'economia les Illes i com un sector generador d'ocupació i desenvolupament social i tecnològic. Considerem que la política sanitària s'ha de definir de forma coherent i clara, assumint els principis d'equitat i accessibilitat, adaptant les estructures sanitàries a les particularitats geogràfiques.

5.2. Infraestructures. Ens trobam amb necessitat de consolidar i modernitzar els serveis sanitaris públics orientant-los cap a la millora dels nivells de salut. La millora de la qualitat del sistema sanitari públic, fa necessari que les autoritats sanitàries, les institucions acadèmiques de salut pública i la UIB contribueixin a garantir i mantenir per al futur el lideratge tecnològic, d'investigació i innovació i de qualitat del servei sanitari públic. Tot tenint en compte que el model balear de salut ha de donar resposta a la particularitats de la insularitat, a la doble insularitat, les variacions estacionals a causa del turisme i al creixement de la població.

5.3. Reforçar l'atenció primària. L'atenció primària continua massificada, molts de centres s'han quedat petits, això implica que les prestacions quedin reduïdes a les purament assistencial. S'ha de potenciar l'Atenció Primària, dotant-la de recursos necessaris per a millorar la seva capacitat com a porta d'entrada al sistema. S'han de construir més centres de salut per acostar els serveis tan a prop com sigui possible de la població usuària i s'ha d'augmentar el nombre de professionals sanitaris. Només així serà possible recuperar la filosofia de l'Atenció Primària: promoció, prevenció i assistència. També s'han de potenciar els recursos de l'Atenció Primària per atendre

les urgències i implementar un sistema global de gestió de la qualitat assistencial.

5.4. Polítiques de prevenció i de promoció de la salut. És necessari no només l'accés igualitari a mesures de prevenció, sinó que a més és necessari dissenyar programes específics per a les persones que per la seva situació d'exclusió social o de diferències culturals i que es trobin en situació de vulnerabilitat, que fomentin les mesures necessàries per a reduir la discriminació. La reducció de la vulnerabilitat passa per la millora de les condicions estructurals.

5.5. Coordinació en actuacions sociosanitàries. S'ha de potenciar la coordinació entre les Conselleries de Salut i Consum, d'Educació i Cultura i les diferents administracions competents en Serveis Socials. L'atenció a persones amb malalties cròniques, processos degeneratius, discapacitats físiques i psíquiques i drogodependències requereix per a realitzar-se amb garanties d'èxit del suport, col·laboració i coordinació dels sistemes socials públics.

5.6. Finançament adequat. Es fa necessari tenir present el fet que cal millorar no només el finançament públic sinó la gestió d'aquest finançament i el control del com executen les despeses les administracions. La necessària optimització de recursos en la gestió no ha de significar una minva dels finançament per a oferir els serveis necessaris i suficients a la població. La inversió s'ha de centrar en la creació i potenciació dels recursos sanitaris públics i de gestió pública.

6- Política social

6.1. Estat del Benestar i Drets Socials. El progrés social i cultural d'una societat passa per a la millora de les condicions de vida, compensació de les desigualtats, i foment de la igualtat d'oportunitats per a tota la ciutadania. Els fonament sobre els quals s'han de basar els Drets Socials ens han de permetre assolir una societat cohesionada on l'accés a l'educació, la formació, la salut, a la cultura, a les prestacions sociosanitàries, a un entorn saludable, a l'ocupació, sigui possible per a tothom i doni igualtat d'oportunitat per poder participar en el progrés econòmic i social. El retràs de l'aplicació de la llei de dependència en cap cas es pot responsabilitzar al Govern de la Comunitat Autònoma, atès que la raó es dona en la manca de finançament per part del Govern Central, que ha incomplert les previsions determinades en la pròpia llei. En canvi la Conselleria d'Assumptes Socials ha impulsat i aprovat el Govern una Llei de Serveis Socials que capgira definitivament el concepte de beneficiència social pel de drets socials de les persones. Dret a tenir el què és bàsic per poder viure amb dignitat: aliments, roba, vivenda,... El PSM ha de treballar per consolidar les prestacions socials com a drets de les persones amb l'objectiu que les discapacitats no han d'ésser en cap cas motius de desigualtat.

6.2. Polítiques socials progressives. La crisi econòmica ha posat de manifest la fragilitat de l'Estat del benestar. La caiguda dels ingressos fiscals, més d'un 30 %, les pressions dels mercats internacionals, les fluctuacions de les borses sacsejades pels especuladors,... obliguen els governs occidentals a retallar la despesa pública. En el futur, les distintes administracions públiques hauran de definir escrupolosament les prioritats de les polítiques. En definitiva, els recursos públics s'han de destinar als qui realment els necessiten. Això sempre hauria de ser així, fins i tot en temps de bonança econòmica, perquè quan les mesures són universals deixen de ser socials per convertir-se en populistes: els 400 euros de deducció en l'IRPF; el "xec nadó"; passen

de ser polítiques socials a ser electoralisme descarat, per això el PSM defensarà la progressivitat de les polítiques socials, seleccionant els beneficiaris segons les necessitats reals.

6.3. Drets dels infants. Concebem l'infant com un subjecte actiu , amb drets, amb participació i integrat a la vida comunitària. Per que es doni un creixement efectiu adient cal contemplar polítiques de promoció i prevenció coordinades entre totes les administracions tant autonòmiques com municipals. Entenem que la idea de transversalitat ha de primar a l'hora de realitzar i proposar programes relatius als drets dels menors, i també ha de fer possible una millor gestió de les actuacions que se'n derivin.

6.4. Assegurar l'aplicació de la llei de Dependència. El sistema públic de protecció social i de benestar social a les Illes Balears té uns apreciables nivells de desenvolupament, però, tot i els esforços i la feina feta aquesta legislatura, la construcció de l'anomenat quart pilar de l'estat del Benestar encara és un repte de futur, molt especialment en moments de greu crisi com l'actual que fan que les necessitats desbordin administracions i entitats. En concret, creim que és imprescindible continuar reforçant els serveis socials d'atenció primària i afrontar les noves necessitats garantint la consolidació de nous drets socials.

6.5. Drets de les persones dependents. La persistent realitat social de discriminació i falta d'integració del col·lectiu, que segueix agrupant bona part de les persones amb discapacitat, fa imprescindible abordar aquesta problemàtica amb caràcter multidisciplinar i multifactorial, no només des de la perspectiva de la creació de serveis i prestacions tècniques, sinó també amb l'elaboració de legislació que permeti la consecució de drets subjectius. Cal afavorir l'autonomia de les persones amb discapacitat i potenciar la seva participació en qualsevol àmbit de la vida pública, social, cultural, educativa i econòmica. La vida activa i l'autonomia de les persones amb discapacitat, la seva efectiva inclusió laboral i social, exigeixen la plena accessibilitat urbanística, del transport i de les comunicacions, pel que han de continuar-se les accions d'eliminació de barreres arquitectòniques, sabent que en aquest moment, no s'atenen ni les obligacions que marca la llei. Impulsarem la regulació de la jubilació anticipada en òptimes condicions per a les persones amb discapacitat.

6.6. Persones majors, persones vàlides. L'envelliment progressiu de la població planteja nous reptes en l'atenció a les persones més majors per a assegurar la seva dignitat i evitar el desaprofitement de les seves capacitats. , La fi de la vida laboral no ha de ser, en cap cas, sinònim de la marginació de l'activitat cívica que a tots competeix. El PSM farà possible polítiques on es doni una atenció integral a les persones majors i es faci possible una relació intergeneracional per afavorir el dret a convida i viure amb el grup familiar que elegeixin. Crearem i potenciarem programes d'acollida per a persones majors, famílies cangur per a persones grans, etc. Les persones majors amb discapacitat per a desenvolupar les activitats de la vida diària han de contar amb el suport públic que mereix la seva dignitat.

6.7. Lluita contra l'exclusió i la pobresa. Les noves tipologies d'exclusió social i de pobresa s'han accelerat de manera greu en els últims anys i han donat lloc a fenòmens de dualització de la societat i de manera especial les dones i les persones majors. Ens comprometem a impulsar polítiques efectives d'integració social i un model de desenvolupament territorial i urbanístic que afavoreixi la inclusió social. El

PSM-EN pressionarà a les administracions públiques de les Illes Balears per aconseguir promoure la promoció d'una llei d'acollida que estableixi mecanismes coherents i unitaris a les nostres illes en els processos d'acollida de les persones immigrades.

6.8. Gestió del pluralisme cultural. La societat de les Illes Balears, en el context de les societats europees amb un alt índex de desenvolupament econòmic i de règims constitucionals democràtics, està sotmesa a canvis profunds. La novetat no són els canvis, sinó la seva velocitat i extensió. L'arribada creixent de persones d'arreu del món, no només provoca l'augment de la densitat de la població i el conseqüent impacte sobre l'ús de recursos naturals i materials, sinó que també augmenta la diversitat de la població. Aquesta diversitat, que compartim amb la resta d'Europa, pot incloure molts beneficis econòmics, socials i culturals si es gestiona de la manera adequada. En el cas de les Illes Balears hem d'atendre una diversitat que inclou, a grans trets, quatre grans grups de procedència, diferenciats per aspectes culturals i econòmics: la societat arrelada a les illes, la immigració per causes econòmiques procedent d'altres zones de l'estat, la immigració procedent de països molt diversos per causes generalment econòmiques, però també sociopolítiques (Europa oriental, Àfrica, Amèrica central i del sud, Àsia) i la immigració residencial, sovint no relacionada amb causes econòmiques (sobretot procedents d'Alemanya i Regne Unit, entre d'altres). Aquest fet planteja reestructuracions, no sempre fàcils ni ràpides, en diversos àmbits: habitatge, educació, ocupació, sanitat, serveis socials i integració social, entre altres. És a dir, que el país d'acollida ha de respondre amb una planificació general i sectorial a mitjà i llarg termini que faci front a aquesta situació tot respectant la dignitat i els drets de les persones, sigui quina sigui la seva procedència i la seva situació econòmica. Entenem que l'objectiu bàsic i principal és la incorporació de les persones nouvingudes a una societat cohesionada i plural alhora, lliure i democràtica. Entenem per pluralisme la ideologia que sustenta l'existència d'una societat democràtica oberta, en la qual s'admeti i es respecti la coexistència de diferents cultures, sempre dins el marc de la cohesió social. Cohesió social que se sustentarà sobre uns mateixos drets cívics compartits, entre els quals els drets lingüístics, reconeguts per les normes democràtiques que s'han assolit amb el consens.

6.9. Igualtat de gènere i oportunitats. És fonamental aconseguir la igualtat real entre homes i dones, com a model imprescindible de la societat a la qual aspirem. Les dones i els homes tradicionalment partim d'una situació de desigualtat d'inici. Per tant, les polítiques en l'ocupació, els serveis socials, la seguretat, l'urbanisme, els transports i la conciliació de la vida familiar, professional i personal no afecten de la mateixa manera els homes i les dones. Així a l'hora de planificar les polítiques i els objectius, hem de contemplar la perspectiva de gènere per no generar discriminacions indirectes i corregir les desigualtats existents. En definitiva, cal desenvolupar un programa que reconegui els drets humans de les dones. Uns drets que són vulnerats quan se les discrimina, humilia o agredeix. Per això, ens comprometem en la defensa dels drets individuals de totes les dones, treballarem per la seva integració i per l'eliminació de qualsevol discriminació, que sempre s'agreuja quan està unida a la que procedeix del gènere. Ens comprometem a incorporar la transversalitat de gènere en totes les polítiques que engegarem des del govern, Això suposa la incorporació de la perspectiva de gènere i el compromís de fer actuacions que corregeixin les desigualtats. Per això, i d'igual forma, el PSM demanarà que s'iniciïn de forma immediata les passes necessàries per dotar aquestes Illes d'una llei de vertadera igualtat, també en el marc de les relacions entre els progenitors i els seus fills, i obrirà un debat sobre la llei de custòdia compartida.

6.10. Llibertat d'expressió afectivo-sexual. El PSM aposta per una transformació de l'actual model de relacions afectives i sexuals en pro d'una igualtat legal i social en drets i obligacions respecte a les relacions dominats. En base això i reconeixent els importants avanços legals aconseguits, cal treballar des dels aspectes educatius i informatius sobre les realitats de la llibertat afectivo-sexual, per a combatre d'arrel els estereotips i la discriminació. Però també cal incidir en la defensa dels drets individuals i col·lectius, tant en l'aspecte laboral, sanitari, assistencial, de reconeixement dels drets de pensions, accés a l'habitatge, dels diferents models de famílies etc. Totes les polítiques en aquesta matèria han de partir sempre de la base de la cooperació i el respecte al teixit associatiu existent, que ha estat, i continua essent, referent i símbol de la lluita per l'assoliment de drets socials i individuals.